

Sygn. akt I C 1112/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie, I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: Sędzia Ewa Gut

Protokolant: Katarzyna Koziół

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2020 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.

o zwolnienie spod egzekucji

I. oddała powództwo w zakresie żądania z punktu 1 i punktu 2 pozwu;

II. znosi pomiędzy stronami koszty niniejszego procesu.

Sygn. akt I C 1112/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 października 2020 roku

Powódka – K. B. wystąpiła w dniu 21 grudnia 2018 r. do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z pozwem skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w K. o zwolnienie od egzekucji ruchomości w postaci:

- a) samochodu ciężarowego M. (...), rok produkcji 1997, nr rej. (...), nr VIN (...),
- b) naczepy ciężarowej B. (...), rok produkcji 2006, nr rej. (...), nr VIN (...),
- c) naczepy ciężarowej B. (...), rok produkcji 2006, nr rej. (...), nr VIN (...),
- d) koparko – ładowarki C. (...), rok produkcji 2006, nr ser. (...),
- e) koparki kołowej A. (...), rok produkcji 2001, nr VIN (...),
- f) koparko – ładowarki C. (...), rok produkcji 2004, nr VIN (...),
- g) koparki kołowej L. (...), rok produkcji 1997, nr VIN (...),
- h) koparko – ładowarki C. (...), rok produkcji 2009, nr VIN (...).

Na wypadek zaś zbycia któregokolwiek z zajętych przedmiotów w toku postępowania egzekucyjnego, powódka wniosła o zwolnienie od egzekucji kwoty uzyskanej ze sprzedaży któregokolwiek z przedmiotów określonych w pkt. 1 a-h pozwu.

Ponadto domagała się zasądzenia od strony pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych (k. 5 – 8v).

Na uzasadnienie żądania pozwu powódka podniosła, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. - O. S. prowadzi postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela (...) S.A. z siedzibą w K. przeciwko dłużnikom: S. D. i R. D. – sygn. akt (...) i komornik nie powiadomił ani powódki, ani dłużników o planowanych czynnościach egzekucyjnych, polegających na zajęciu ruchomości stanowiących między innymi własność powódki, pomimo, że odbywały się one poza miejscem zamieszkania dłużników, na terenie posesji należącej do osoby trzeciej tj. E. D.. Powódka podniosła, że w dniu 6 grudnia 2018 r. powzięła wiedzę, iż na tej posesji dokonano zajęcia ruchomości szczegółowo określonych w petitum pozwu stanowiących – wg jej twierdzeń – własność powódki. Powódka wskazała również, że wyraziła stanowczy sprzeciw co do prowadzenia czynności egzekucyjnych względem jej wyłącznego majątku. Świadcowie zdarzenia, jak i dłużnicy informowali komornika podczas podjętych czynności, że zajmowane ruchomości stanowią własność powódki, na dowód czego zostały okazane komornikowi dowody rejestracyjne zajmowanych pojazdów, a co do maszyn, które nie posiadały dowodów rejestracyjnych, prawo własności powódki potwierdziły zeznania świadków, a także potwierdzają je informacje zawarte w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, do których komornik sądowy ma nieograniczony dostęp. Komornik nie odstąpił jednak od czynności, w związku z czym pismem z dnia 7 grudnia 2018 r. powódka zwróciła się do komornika o wydanie protokołu podjętych czynności i o wydanie zajętych przedmiotów, podnosząc że przedmioty te stanowią jej własność i służą jej na co dzień do prowadzenia działalności gospodarczej i ich brak naraża ją na wysokie szkody materialne i na odpowiedzialność względem podmiotów trzecich, w stosunku do których nie jest w stanie wywiązać się ze swoich zobowiązań. Powódka podniosła też, że skierowała do strony pozwanej wezwanie do wydania ruchomości, lecz nie otrzymała żadnych wyjaśnień. W uzasadnieniu pozwu powołała się także na zachowanie terminu do wniesienia powództwa w trybie art. 841 § 1 k.p.c., który to przepis stanowi podstawę prawną jej roszczeń. Powódka podniosła również, że zajęte ruchomości nie znajdowały się we władaniu dłużników, lecz powódki i że nie było sporu pomiędzy dłużnikami, a powódką co do tego, kto jest właścicielem zajmowanych ruchomości, a zatem komornik nie powinien ich zajmować.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie nie rozstrzygnął zawartego w pozwie z dnia 21 grudnia 2018 r. w pkt. 3 wniosku o zabezpieczenie powództwa w sposób tam wskazany i postanowieniem z dnia 11 października 2019 r. stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Tarnowie, zgodnie z właściwością (k. 97).

Pismem nadanym dnia 5 czerwca 2020 r. powódka cofnęła przedmiotowy pozew w zakresie żądania określonego w pkt. 1 d petitum pozwu, tj. w zakresie roszczenia o zwolnieniu od egzekucji koparko – ładowarki C. (...) wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, gdyż komornik sądowy na wniosek wierzyciela umorzył postępowanie co do tej ruchomości oraz wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, tj. w wysokości 5.400 zł. (k. 274 – 275), w związku z czym sąd postanowieniem z dnia 18 czerwca 2020 r. umorzył postępowanie w zakresie żądania z pkt. 1 d pozwu (k. 279).

W odpowiedzi na pozew złożonej dnia 27 lipca 2020 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (k. 293 – 314).

Strona pozwana zarzuciła, iż w dniu 19 września 2019 r. ruchomości objęte pkt. 1 a-c oraz e-h petitum pozwu zostały definitywnie zbyte w drodze licytacji

w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez O. S., Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. pod sygn. akt (...), zaś przypadające pozwanej sumy uzyskane z tej egzekucji (sprzedaży egzekucyjnej ww. ruchomości) zostały przekazane do rąk pozwanej w dniu 26-27 września 2019 r. Własność ww. maszyn i pojazdów przeszła na

ich nabywców i to oni – a nie powódka – są obecnie ich właścicielami. Dalej strona pozwana podniosła, że mając na uwadze zaprezentowane powyżej okoliczności powódka nie może w trybie art. 841 k.p.c. żądać zwolnienia spod egzekucji rzeczy lub sum uzyskanych z egzekucyjnej ich sprzedaży, w sytuacji gdy w toku postępowania licytacyjnego objęte żądaniem rzeczy zostały już sprzedane, zaś sumy uzyskane z tej egzekucji zostały już wydane wierzycielowi egzekwującemu. W ocenie pozwanej bez względu na to, czy powódka domagała się zwolnienia od egzekucji również tych sum pieniężnych, jakie zostały uzyskane z egzekucyjnej sprzedaży spornych ruchomości, to i tak żądanie takie, z chwilą wydania do rąk wierzyciela egzekwującego tych sum uzyskanych z egzekucji, nie zasługuje na uwzględnienie. Strona pozwana zaznaczyła bowiem, że sąd ocenia zasadność powództwa z punktu widzenia stanu istniejącego w dacie zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.),

a zatem nie może zwolnić od egzekucji tych przedmiotów, w stosunku do których egzekucja została już zakończona, ani też sum uzyskanych z egzekucji tych przedmiotów, które zostały przekazane już wierzycielowi. Z ostrożności procesowej strona pozwana zarzuciła, że powódka w niniejszej sprawie nie udowodniła, że skutecznie i ważnie nabyła własność wskazanych w pozwie ruchomości i na tę okoliczność zgłosiła szereg wniosków dowodowych.

W replice na odpowiedź na pozew z dnia 7 września 2020 r. powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, zaprzeczyła aby została poinformowana przez stronę pozwaną lub komornika o sprzedaży ruchomości objętych niniejszym pozwem i jeszcze raz podkreśliła, że wykazała, iż ruchomości te stanowiły jej własność, a nie własność dłużników (k. 486 – 490v).

Pismem z dnia 2 października 2020 r. powódka na wypadek niemożliwości uwzględnienia przez sąd żądań pozwu określonych w pkt. 1 i 2 petitum pozwu wystąpiła z roszczeniem ewentualnym zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 170.790 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia niniejszego pisma do dnia zapłaty tytułem odszkodowania (k. 608 – 611v). Zarządzeniem z dnia 19 października 2020 r. wyłączono przedmiotowe żądanie do osobnego rozpoznania i rozstrzygnięcia jako sprawę z powództwa K. B. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w K. o zapłatę kwoty 170.790 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem odszkodowania (k. 654), gdyż do rozpoznania tego żądania nie jest właściwy miejscowo tutejszy Sąd, lecz Sąd Okręgowy w Warszawie, a zatem przepis art. 193 k.p.c. stoi na przeszkodzie rozpoznania tego żądania w niniejszym postępowaniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny, który w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, był niesporny i wynikał z dołączonych do akt sprawy dokumentów oraz z akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. O. S. o sygn. (...) i z akt Sądu Rejonowego I Wydział Cywilny w Bochni – sygn. akt I Co 733/19, z których sąd sporządził odpisy:

- na podstawie wydruków CEIDG – k. 402 – 419 oraz informacji o wysokości osiągniętego dochodu w 2016r., 2017r., 2018r. – k. 502 – 526, 619 - 629 ustalono:

D. D. (1) od dnia 5 listopada 1990 r. do momentu zawieszenia w dniu 1 września 2019 r. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) ze stałym miejscem jej wykonywania w miejscowości K. nr (...).

D. D. (2) od dnia 1 listopada 1998 r. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) F.P.H.U. ze stałym miejscem jej wykonywania w miejscowości K. nr (...).

Powódka - K. B. od dnia 16 kwietnia 2006 r. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) ze stałym miejscem jej wykonywania w miejscowości K. nr (...).

- na podstawie odpisów z akt Sądu Rejonowego I Wydział Cywilny w Bochni ze skargi na czynność komornika sądowego złożonej przez pozwaną K. B. i K. D. – sygn. akt I Co 733/19, a w szczególności ze stanowiska Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. O. S. i postanowienia Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 15 listopada 2019 r. ustalono (k. 152-156v, 160-166) ustalono:

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. O. S. – Kancelaria (...) w W. wszczęła na wniosek wierzyciela, będącego stroną pozwaną w przedmiotowej sprawie, z dnia 8 listopada 2018 r. postępowanie egzekucyjne przeciwko

dłużnikom: R. D. i S. D. na podstawie tytułu wykonawczego tj. nakazu zapłaty z weksla wydanego przez Sąd Okręgowy w Białymstoku dnia 30 października 2018 r. – sygn. akt VII GNC 269/18 opatrzony w dniu 30 października 2018 r., jako orzeczenie natychmiast wykonalne, klauzulą wykonalności. Powyższym tytułem wykonawczym nakazano dłużnikom, aby zapłacili solidarnie wierzycielowi kwotę 865.775,61 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu.

Pismami z dnia 8 listopada 2018 r. Komornik Sądowy – O. S. zawiadomiła dłużników o wszczęciu egzekucji, zajęciu drogą elektroniczną rachunków w sześciu jednostkach bankowych, zajęciu wierzytelności u dwóch trzeciodłużników oraz doręczono dłużnikom odpisy tytułów wykonawczych. D. D. (1) odebrał powyższe dokumenty w dniu 23 listopada 2018 r., a dłużniczka – S. D. w dniu 26 listopada 2018 r.

Wobec bezskuteczności egzekucji prowadzonej tymi sposobami, wierzyciel tj. strona pozwana wnioskiem z dnia 3 grudnia 2018 r. wskazał kilkanaście pojazdów mechanicznych i samochodowych należących do dłużników i wniósł o bezwzględne skierowanie egzekucji do tych ruchomości, jak również wniósł o odebranie dłużnikom tych pojazdów i powierzenie ich pod dozór wskazanej we wniosku spółce z siedzibą w W. do czasu ich licytacyjnej sprzedaży.

- na podstawie protokołu zajęcia ruchomości k. 436 – 436v, protokołu czynności k. 437 – 440, wniosku o udzielenie informacji i wezwania do wydania przedmiotów z dn. 07.12.2018r. – k. 12 – 12v, odpisów z akt Sądu Rejonowego I Wydział Cywilny w Bochni – sygn. akt I Co 733/19, a w szczególności stanowiska komornika sądowego z dnia 11 października 2019 r. – k. 152-156v ustalono:

W dniu 6 grudnia 2018 r. doszło na terenie posesji K. (...), (...) do czynności zajęcia ruchomości między innymi objętych żądaniem n/n pozwu. Organ egzekucyjny dokonał oględzin znajdujących się na placu pojazdów oraz maszyn budowlanych i dokonał ich zajęcia w liczbie 12 sztuk, w tym ruchomości objętych niniejszym pozwem.

Powódka K. B. powziawszy informację o czynnościach podjętych w dniu 6 grudnia 2018 r. na terenie posesji należącej do E. D. zlokalizowanej

w miejscowości K., skierowała do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. – O. S. wniosek o udzielenie informacji i wezwanie do wydania przedmiotów. We wniosku tym zażądała udzielenia jej pilnej informacji na jakiej podstawie prawnej dokonano przedmiotowego zajęcia, gdyż jak podkreśliła nie jest stroną żadnego postępowania toczącego się przeciwko jej osobie. Powódka w piśmie tym podkreśliła, że nie została zawiadomiona, iż komornik zamierza podjąć jakiekolwiek czynności dotyczące rzeczy wymienionych w pozwie, a stanowiących – wg jej twierdzeń – jej własność, zaś zajęcia dokonano bez udziału powódki, odmawiając jej prawa do informacji i złożenia wyjaśnień. Powódka wniosła o doręczenie jej protokołu z podjętych czynności, a także zażądała cofnięcia wszystkich dokonanych czynności i zwrotu należących do niej ruchomości niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 3 dni. W piśmie tym podniosła, że ruchomości w nim określone, a tożsame z ruchomościami objętymi n/n pozwem, stanowią jej własność, co wynikało z oświadczeń osób biorących udział w tej czynności oraz okazanych dowodów rejestracyjnych.

Komornik Sądowy - O. S. pismami z dnia 13 grudnia 2018 r. pouczyła między innymi powódkę – K. B. o treści art. 841 k.p.c.

Sąd Rejonowy w Bochni, I Wydział Cywilny prawomocnym postanowieniem z dnia 25 lipca 2019 r. oddalił skargi powódki oraz K. D. na czynność komornika w postaci zajęcia ruchomości w dniu 6 grudnia 2018 r.

- na podstawie wezwania do wydania ruchomości z dn. 14.12.2018r. – k. 16 – 16v, 316 – 317, 326 – 327 oraz wydruku z KRS strony pozwanej – k. 22 – 47 ustalono:

Powódka pismem z dnia 14 grudnia 2018 r. skierowanym do (...) S.A. z siedzibą w K. poinformowała stronę pozwaną o czynnościach egzekucyjnych podjętych przez Komornika Sądowego O. S. wskazując, że ruchomości wymienione w pozwie stanowią jej wyłączną własność i nie mogą stanowić przedmiotu zajęcia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym pod sygn. akt (...). Podkreśliła, iż Komornik prowadzący to postępowanie nie dysponuje tytułem

wykonawczym przeciwko powódce, a ruchomości zostały zajęte bezprawnie, mimo stanowczego sprzeciwu powódki. Pismem tym powódka wezwała stronę pozwaną do zwrotu ruchomości oznaczonych w petitum pozwu pkt. 1 a – h pod adres K. (...) w terminie 3 dni od dnia odebrania niniejszego pisma. K. B. oświadczyła, iż w przypadku braku uczynienia zadość niniejszemu wezwaniu, dochodzić będzie należnych jej roszczeń na drodze postępowania przeciwegzekucyjnego, a także stosownego powództwa odszkodowawczego.

- na podstawie odpowiedzi na wezwanie do wydania ruchomości z dn. 02.01.2019r. – k. 321 - 322, 329 – 330 oraz pisma powódki z dn. 09.01.2019r. – k. 323 - 324 ustalono:

Strona pozwana pismem z dnia 2 stycznia 2019 r. poinformowała powódkę, że ruchomości będące przedmiotem niniejszego postępowania pozostawały w dniu 6 grudnia 2018 r. we władaniu dłużników tj. rodziców powódki – R. D. i S. D. i zostały tego dnia prawidłowo zajęte zgodnie z art. 845 § 2 k.p.c., a następnie w trybie art. 855 k.p.c. zostały oddane przez komornika pod dozór osobie trzeciej. Pismem tym strona pozwana wezwała też powódkę do przedstawienia w terminie 7 dni wiarygodnych dowodów tj. określonych w tym piśmie dokumentów na poparcie twierdzenia powódki, że wszystkie zajęte ruchomości stanowią jej własność lub współwłasność.

W odpowiedzi na powyższe pismo, powódka pismem z dnia 9 stycznia 2019 r. zaprzeczyła, aby ruchomości zajęte przez komornika w prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym w chwili zajęcia znajdowały się we władaniu dłużników tj. R. i S. D., podniosła że prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) a zajęte ruchomości są częścią jej przedsiębiorstwa. Powódka w piśmie tym ponownie wezwała stronę pozwaną do zwrotu oznaczonych w petitum pozwu ruchomości w terminie 3 dni od dnia odebrania niniejszego pisma.

- na podstawie akt sprawy egzekucyjnej o sygn. (...) z wniosku (...) S.A. przeciwko R. D. i S. D., w tym w szczególności doręczenia obwieszczenia o licytacji ruchomości i zajęcia ruchomości – k. 67v – 68, 80 – 80v, obwieszczenia o licytacji ruchomości – k. 68v – 69, 81 – 81v, 170 – 171v, 441 – 444, pisma powódki z dn. 13.09.2019r. – k. 174 – 175v, 612 – 613v, faktur VAT – k. 71v – 75v, 85 – 93, 176 – 184, kopii dowodów rejestracyjnych – k. 13 – 15, 185 – 187, 318 – 320, 328, protokołów przeprowadzenia licytacji z dn. 19.09.2019r. – k. 189 – 190v, 446 – 448, protokołów sprzedaży ruchomości – k. 191 – 197, 449 – 455, faktur VAT wraz z dowodami doręczenia – k. 198 – 220, 456 – 479, 615 – 618v, 647 - 653 ustalono:

Wierzyciel, będący stroną pozwaną w przedmiotowej sprawie, pismem z dnia 29 sierpnia 2019 r. zwrócił się o wyznaczenie terminu licytacji zajętych i odebranych dłużnikom ruchomości, w tym ruchomości objętych niniejszym pozwem.

Pismami z dnia 3 września 2019 r. Komornik Sądowy – O. S. podała do publicznej wiadomości obwieszczenie o licytacji ruchomości będących przedmiotem niniejszego pozwu, której pierwszy termin został wyznaczony na dzień 19 września 2019 r. i obwieszczenia te zostały ogłoszone publicznie stosownie do przepisu art. 955 k.p.c.

Pismem z dnia 13 września 2019 roku powódka wezwała Komornika do wstrzymania się z prowadzeniem czynności egzekucyjnych względem ruchomości stanowiących jej własność, podnosząc, że przedstawiła dokumenty, które w jej ocenie potwierdzają przysługujące jej prawo własności do tych ruchomości, a nadto powołała się na toczące się wówczas przed Sądem Okręgowym Warszawa Praga w Warszawie przedmiotowe postępowanie, w którym zgłosiła wniosek o zabezpieczenie roszczenia poprzez wstrzymanie egzekucji. Wskazała, że wniosek ten nie został jeszcze rozstrzygnięty, ale z dużym prawdopodobieństwem zostanie uwzględniony, gdyż Sąd Okręgowy w Tarnowie I Wydział Cywilny, do którego przekazano tożsamą sprawę z powództwa brata powódki – K. D. o zwolnienie zajętych w dniu 6 grudnia 2018 r. przez tego samego komornika w tym samym postępowaniu egzekucyjnym kilku ruchomości stanowiących wg. jego twierdzeń jego własność – sygn. akt. I C 185/19, wydał w dniu 3 czerwca 2019 r. postanowienie o zabezpieczeniu roszczenia poprzez zawieszenie przedmiotowego postępowania egzekucyjnego w zakresie tych ruchomości.

W dniu 19 września 2019 roku w godz. 14:30 – 15.30 odbyła się w trybie ustalonym w art. 867 k.p.c. pierwsza licytacja ruchomości wymienionych w pkt. 1 a – c i e – h petitum pozwu, a jedynie w stosunku do ruchomości wymienionej w pkt. 1 d petitum pozwu nie doszło do licytacji na wniosek strony pozwanej o czasowe wstrzymanie sprzedaży tej ruchomości z uwagi na powzięte wątpliwości do prawa własności tego przedmiotu. Wszystkie licytowane ruchomości wymienione w pkt. 1 a – c i e – h petitum pozwu zostały w tym dniu sprzedane zgodnie z protokołami sprzedaży.

Naczępę ciężarową B. (...), rok produkcji 2006, nr rej. (...), nr VIN (...), nabyła firma (...) za sumę 32.500 zł.

Koparkę kołową L. (...), rok produkcji 1997, nr VIN (...), nabyła firma (...) za sumę 46.000 zł.

Naczępę ciężarową B. (...), rok produkcji 2006, nr rej. (...), nr VIN (...), nabyła spółka (...) Sp. z o.o. za sumę 15.000 zł.

Koparko – ładowarkę C. (...), rok produkcji 2004, nr VIN (...), nabyła firma (...) za sumę 100.000 zł.

Koparkę kołową A. (...), rok produkcji 2001, nr VIN (...), nabyła firma (...) za sumę 71.000 zł.

Samochód ciężarowy M. (...), rok produkcji 1997, nr rej. (...), nr VIN (...), nabyło Przedsiębiorstwo (...) za sumę 63.000 zł.

Koparko – ładowarkę C. (...), rok produkcji 2009, nr VIN (...), nabyła firma PPHU (...) za sumę 115.000 zł.

- na podstawie pisma komornika z dnia 8 października 2020 r. – k. 644 – 644v oraz potwierdzeń przelewów – k. 645 - 646 ustalono:

Z egzekucji ruchomości, będących przedmiotem n/n pozwu, zajętych przez Komornika Sądowego – O. S., a następnie sprzedanych na rzecz ww. podmiotów uzyskano łączną kwotę 442.500 zł. Wierzycielowi (...) S.A. z siedzibą w K. została przekazana w dniu 26 września 2019 roku kwota 310.240,45 zł., a do Urzędu Skarbowego w B. został przekazany podatek VAT w kwocie 82.743,92 zł.

- na podstawie akt sprawy Sądu Rejonowego w Bochni o sygn. I Co 733/19, w tym stanowiska Komornika Sądowego O. S. – k. 152 – 156v, skargi na czynności komornika z dn. 26.09.2019r. – k. 157 – 159, postanowienia Sądu Rejonowego w Bochni z dn. 15.11.2019r. wraz z pisemnym uzasadnieniem k. 160 - 166 ustalono:

Pismem z dnia 26 września 2019 roku powódka złożyła skargę na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W.

(...) – O. S. polegające na:

- przeprowadzeniu w dniu 19 września 2019 r. licytacji ruchomości stanowiących w ocenie powódki jej własność, pomimo wystosowania stosownego pisma przed wyznaczonym terminem licytacji i przedłożenia dokumentów mających moc dokumentów urzędowych, potwierdzających, że zajęte ruchomości stanowiły własność powódki, a nie dłużników;
- nieudzieleniu odpowiedzi i informacji o stanie sprawy oraz o stanie przeprowadzonej licytacji ;
- a na wypadek, gdyby w toku przeprowadzonej licytacji doszło do sprzedaży zajętych przedmiotów, to również na czynność komornika polegającą na sprzedaży tych ruchomości.

Skarżąca, będąca powódką w niniejszej sprawie wniosła o nakazanie komornikowi wstrzymania podejmowania wszelkich czynności w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego w stosunku do ruchomości stanowiących jej własność, nakazanie komornikowi bieżącego informowania powódki o stanie postępowania egzekucyjnego, gdyby zaś doszło do sprzedaży ruchomości nakazanie komornikowi złożenia kwot wyegzekwowanych w toku licytacji do depozytu sądowego do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o udzielenie zabezpieczenia w niniejszej

sprawie ewentualnie nakazanie komornikowi wstrzymania się z podejmowaniem czynności egzekucyjnych co do wyegzekwowanej w ramach licytacji kwoty. Ponadto skarżąca, na wypadek gdyby doszło do rozdysponowania kwot uzyskanych w toku licytacji pomiędzy komornika a wierzyciela, wniosła o uchylenie czynności polegających na przekazaniu kwot uzyskanych w toku licytacji zarówno na rzecz komornika, jak i na rzecz wierzyciela do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o udzielenie zabezpieczenia w niniejszej sprawie.

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt I Co 733/19 Sąd Rejonowy w Bochni umorzył postępowanie w przedmiocie skargi na czynności komornika polegające na przeprowadzeniu licytacji w dniu 19 września 2019 r. i sprzedaży licytowanych ruchomości, zawiesił postępowanie egzekucyjne w zakresie egzekucji z ruchomości w postaci koparko – ładowarki C. (...), rok produkcji 2006, nr ser. (...) określonej w pkt. 1 d petitum pozwu do czasu prawomocnego rozpoznania skargi oraz nakazał komornikowi udzielenie skarżącej informacji o stanie sprawy w zakresie dotyczącym wymienionych w skardze ruchomości.

W toku przedmiotowego postępowania wydano nst. orzeczenia:

Po przekazaniu akt tutejszemu Sądowi przez Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie, co nastąpiło w dniu 12 listopada 2019 r. i po poczynionych niezbędnych ustaleniach w zakresie stanu postępowania egzekucyjnego o sygn. (...), prawomocnym postanowieniem z dnia 9 grudnia 2019 r. udzielono powódce – K. B. zabezpieczenia roszczenia dochodzonego przedmiotowym pozwem, ale tylko w nieznacznej części tj. co do ruchomości w postaci koparko – ładowarki C. (...), rok produkcji 2006, nr seryjny (...) szczegółowo określonej w pkt. 1d pozwu poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego o sygn. (...)co do tej ruchomości do czasu prawomocnego zakończenia niniejszego postępowania, a w pozostałym zakresie oddalono wniosek powódki o zabezpieczenie roszczenia z uwagi na fakt, że ruchomości, których dotyczy przedmiotowy pozew i wniosek o zabezpieczenie, z wyjątkiem tej jednej, zostały sprzedane przez komornika sądowego na licytacji w dniu 19 września 2019 r., własność wylicytowanych ruchomości przeszła na nabywców, a kwoty uzyskane z licytacji zostały przekazane do rąk wierzyciela w dniu 26 września 2019 r., a zatem roszczenie dochodzone niniejszym pozwem w pkt. 1 i 2 w stosunku do tych ruchomości, ewentualnie kwot uzyskanych ze sprzedaży tych ruchomości nie jest wiarygodne (k. 149 i k. 224-230).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 18 czerwca 2020 r. umorzono postępowanie w zakresie żądania z pkt. 1d pozwu wobec skutecznego cofnięcia tego żądania przez powódkę, a żądanie powódki o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego pozostawiono do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym sprawę w I instancji (k. 279).

Powyższy stan faktyczny w niniejszej sprawie – jak już wyżej podnoszono – był niesporny i wynikał z dokumentów dołączonych do pozwu, do odpowiedzi na pozew oraz do dalszych pism procesowych stron. Powódka co prawda w piśmie z dnia 2 października 2020 r., które zostało wyłączone do osobnego rozpoznania, kwestionowała skuteczność sprzedaży zajętych przez komornika sądowego ruchomości objętych żądaniem pozwu w pkt. 1 a-c i e-h (k. 609), jednakże to stwierdzanie powódki dotyczy oceny prawnej tej czynności egzekucyjnej, o czym będzie jeszcze mowa poniżej, a nie stanu faktycznego, a więc faktu, że doszło do czynności licytacji ruchomości, że licytanci nabyli te ruchomości i wpłacili należne za nie kwoty i że komornik kwoty te przelał na konto wierzyciela, czyli strony pozwanej i odprowadził należny podatek VAT do Urzędu Skarbowego. Jeżeli z kolei chodzi o dokumenty dołączone do akt sprawy, to strony dokumentów tych w zasadzie nie kwestionowały i nie zaprzeczały ich treści. Powódka w piśmie przygotowawczym z dnia 7 września 2020 r. zakwestionowała jedynie prawdziwość dokumentów dołączonych do odpowiedzi na pozew, a stanowiących załącznik nr (...) (k. 488v). Należy wskazać, że ten zarzut powódki nie może być uznany za zasadny, gdyż dokumenty te stanowią kserokopie dokumentów z akt Komornika Sądowego przy SR dla W. – sygn. (...), z którymi sąd zapoznawał się przed wydaniem postanowienia o zabezpieczeniu i kserokopie tych dokumentów pokrywają się ze sporządzonymi na zarządzenie przewodniczącego przez sekretarza Wydziału Cywilnego tutejszego Sądu odpisami dokumentów z tych akt egzekucyjnych zalegającymi na k. 167-222. A zatem brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości powyższych dokumentów. Dokumenty, z których wynikał stan faktyczny przedmiotowej sprawy, a to akta sprawy egzekucyjnej o sygn. (...), akt sprawy Sądu Rejonowego w Bochni o sygn. I Co 733/19 oraz dokumenty z korespondencji pomiędzy stronami postępowania i komornikiem sądowym, nie były

w ogóle kwestionowane przez strony, a zatem w ocenie sądu odzwierciedlają rzeczywisty stan faktyczny sprawy. Nie ujawniły się również żadne okoliczności, które nakazywałyby sądowi z urzędu poddać w wątpliwość posiadanie przez owe dokumenty waloru wiarygodności i autentyczności. Treść dokumentów jest dokładna, jasna i czytelna. A zatem okoliczności faktyczne wynikające z przedłożonych przez powódkę oraz stronę pozwaną dokumentów, jak również wynikające z w/w akt, z którymi sąd zapoznał się przed wydaniem postanowienia w przedmiocie zgłoszonego wniosku o zabezpieczenie, należy uznać za bezsporne.

Sąd pominął wszystkie pozostałe wnioski dowodowe poza dokumentami, które znajdują się w aktach przedmiotowej sprawy, zgłoszone zarówno przez powódkę, jak

i stronę pozwaną, na podstawie art. 235² § 1 pkt. 2 i pkt. 5 k.p.c. Z przepisów tych wynika, że sąd może pominąć dowód, jeśli jego przeprowadzenie zmierzałoby do wykazania faktu bezspornego, nieistotnego dla rozstrzygnięcia sprawy lub udowodnionego zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy, bądź zmierzającego jedynie do przedłużenia postępowania. Elementem wspólnym omawianej podstawy pominięcia przeprowadzenia dowodu jest to, że w każdym z wyżej opisanych przypadków dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu jest bezprzedmiotowe i może zmierzać jedynie do przedłużenia postępowania lub nieuzasadnionego zwiększenia jego kosztów. Jak wskazuje się w orzecznictwie „bezsorność – w znaczeniu procesowym – dotyczyć może tego rodzaju faktów, które nie muszą być przedmiotem dowodu. Pojęcie to obejmuje w szczególności fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną (art. 229 k.p.c.) oraz takie, co do których strona nie wypowiedziała się w zakresie twierdzeń drugiej strony o tych faktach, o ile uznanie ich za przyznane uzasadnia wynik rozprawy (art. 230 k.p.c.) - (por. wyrok SA w Szczecinie z 05.04.2018 r., I AGa 86/18, Legalis nr 1794214). Ponadto jeżeli z okoliczności sprawy i dotychczasowego przebiegu postępowania wynika, że dowód zmierza jedynie do przedłużenia postępowania, sąd może taki dowód pominąć. W ocenie sądu orzekającego w niniejszej sprawie wszystkie pozostałe wnioski dowodowe zgłoszone przez strony miały na celu wykazanie faktów nieistotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i co za tym idzie zmierzających jedynie do przedłużenia postępowania, o czym będzie jeszcze bliżej mowa w części dotyczącej rozważań prawnych. Wnioski dowodowe powódki zawarte w pkt. 8 pozwu zmierzały do ustalenia faktu, kto był właścicielem zbytych przedmiotów, co z uwagi na zakończenie egzekucji z tych przedmiotów i wydanie kwot uzyskanych z ich sprzedaży wierzycielowi tj. stronie pozwanej nie miało żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, co będzie przedmiotem rozważań poniżej. Z kolei wniosek z pkt. 6 pozwu w ogóle nie miał sformułowanej tezy dowodowej i nie wiadomo wykazaniu jakiego faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy ten protokół miałby służyć. Także wnioski strony pozwanej zawarte w odpowiedzi na pozew w pkt. 4 i 5 z wyjątkiem wniosku o dowód z akt (...), oraz w pkt. 6, 7 i 8 w istocie zmierzały do wykazania faktów dotyczących prawa własności zbytych w toku postępowania egzekucyjnego ruchomości, będących przedmiotem n/n pozwu, co – jak zostanie niżej wyjaśnione – w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie miało żadnego znaczenia dla jej rozstrzygnięcia i przeprowadzenie tych dowodów jedynie zmierzałoby do przedłużenia postępowania. Powódka na rozprawie w dniu 29 października 2020 r. cofnęła dowód zawnioskowany w pkt. 5 pozwu oraz dowód zawnioskowany w pkt. 4 pisma procesowego z dnia 4 czerwca 2020 r. dotyczący opinii biegłego sądowego, a zatem sąd je pominął.

Z uwagi na bezsporność stanu faktycznego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, sąd pominął dowód z przesłuchania stron stosownie do przepisu art. 299 k.p.c. stanowiącego o akcesoryjnym charakterze tego dowodu.

Sąd rozważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu domagała się zwolnienia od egzekucji ruchomości określonych w pkt. 1 a-c oraz e-h petitum pozwu, a na wypadek zbycia któregokolwiek z zajętych przedmiotów w toku postępowania egzekucyjnego, wносиła o zwolnienie od egzekucji kwoty uzyskanej ze sprzedaży któregokolwiek z ww. przedmiotów.

Mając na uwadze powyższe podstawą prawną żądania powódki jest przepis art. 841 k.p.c., na który powódka w toku całego postępowania się konsekwentnie powoływała. W myśl tego przepisu osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Z kolei w myśl § 3 tego przepisu powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych.

Przepis art. 841 k.p.c. uzależnia zatem skuteczność tego powództwa od łącznego spełnienia trzech przesłanek. Po pierwsze, wyłącznie legitymowana do wytoczenia takiego powództwa jest osoba trzecia, legitymowanym biernie jest zaś wierzyciel, ewentualnie - przy zaprzeczeniu prawu osoby trzeciej – także dłużnik. Po drugie, skierowanie egzekucji do przedmiotu, którego zwolnienia żąda osoba trzecia musi naruszać prawa tej osoby trzeciej. Po trzecie, powództwo to można wnieść jedynie w terminie miesiąca od dowiedzenia się o naruszeniu prawa.

Osobami trzecimi w stosunku do postępowania egzekucyjnego są wszystkie osoby, które nie są jego stronami tj. nie występują w nim w charakterze wierzyciela egzekwującego lub dłużnika egzekwowanego, nie zostały także wskazane w treści tytułu wykonawczego. W konsekwencji należy uznać, że osobą trzecią w rozumieniu przepisu art. 841 § 1 k.p.c. jest osoba, która nie jest wymieniona w tytule wykonawczym i przeciwko której nie została skierowana egzekucja.

W przedmiotowej sprawie nie ma żadnych wątpliwości i nie było kwestionowane przez strony, że powództwo wytoczyła osoba, której przysługuje legitymacja czynna, gdyż powódka nie była stroną postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego O. S. do sygn. (...). Nie ulega też wątpliwości, że podmiotem biernie legitymowanym była pozwana Spółka jako wierzyciel w sprawie egzekucyjnej – (...). Powódka zachowała też termin do wytoczenia przedmiotowego powództwa, gdyż czynność zajęcia przedmiotów objętych żądaniem pozwu miała miejsce w dniu 6 grudnia 2018 r., a powódka wytoczyła przedmiotowe powództwo w dniu 21 grudnia 2018 r.

Mimo spełnienia powyższych przesłanek powództwo nie może zostać jednak uwzględnione, a badanie kto w dacie zajęcia ruchomości objętych niniejszym pozwem i w dacie wytoczenia tego powództwa był właścicielem tych przedmiotów, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, jako że zarówno w chwili wydawania postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia, jak i w chwili zamknięcia rozprawy, ruchomości te zostały sprzedane, kwoty uzyskane z ich sprzedaży zostały uiszczone przez nabywców i przekazane przez komornika wierzycielowi, który został w części zaspokojony, a zatem egzekucja z ruchomości objętych przedmiotowym pozwem została zakończona. Powództwo z art. 841 § 1 k.p.c. ma zaś na celu wyjęcie spod egzekucji, a więc zapobieżenie możliwości zaspokojenia się wierzyciela. Staje się ono bezprzedmiotowe po jego zaspokojeniu. Od tej chwili osoba trzecia może jedynie żądać naprawienia szkody wywołanej przeprowadzeniem egzekucji z przedmiotu, do którego miała prawo. Rozstrzygnięcie tego rodzaju żądań nie jest jednak dopuszczalne w sprawie z powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji z uwagi na treść art. 321 § 1 k.p.c.

W tym miejscu należy wskazać, że zgłoszone w piśmie z dnia 2 października 2020 r. żądanie ewentualne powódki – na wypadek nie uwzględnienia roszczeń zawartych w pozwie – o zapłatę kwoty 170.790 zł. z ustawowym odsetkami od dnia złożenia tego pisma tytułem odszkodowania za brak możliwości korzystania ze sprzętu, który został zajęty i sprzedany przez komornika oraz tytułem zwrotu wartości sprzedanych ruchomości wg stanu na dzień ich zajęcia i wg cen z daty wydania opinii, nie mogło być rozpoznawane w przedmiotowej sprawie i zostało wyłączone do osobnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Tutejszy Sąd nie był bowiem właściwy do rozpoznania tego żądania, gdyż zgodnie z przepisem art. 30 k.p.c. powództwo przeciwko osobie prawnej wytacza się według miejsca jej siedziby, a siedziba strony pozwanej znajduje się w K., która to miejscowość leży w okręgu działania Sądu Okręgowego w Warszawie. Nawet, gdyby powołać się na przepisy o właściwości przemiennej, a więc w tym przypadku przepis art. 35 k.p.c. regulujący właściwość przemienną dla roszczeń z czynu niedozwolonego i wiążący tę właściwość z miejscem, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę, to także sądem właściwym do rozpoznania tego roszczenia o odszkodowanie nie byłby tutejszy sąd, lecz Sąd Okręgowy w Warszawie. W przepisie tym jest bowiem mowa o miejscu, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę, a nie o miejscu szkody. W przedmiotowej sprawie zdarzeniem wywołującym szkodę było skierowanie egzekucji do ruchomości, które – zdaniem powódki – stanowiły jej własność, a nie własność dłużników oraz sprzedaż licytacyjna tych ruchomości, których to czynności dokonał Komornik Sądowy

przy Sądzie Rejonowym dla W., nie zaś komornik sądowych z okręgu działania tutejszego Sądu. A zatem zdarzeniem wywołującym ewentualną szkodę powódki były działania komornika sądowego, którego siedziba mieści się w W.. Sam fakt, że czynność techniczna polegająca na załadunku tych ruchomości odbywała się w miejscowości, która należy do właściwości działania tutejszego Sądu nie ma w tym zakresie znaczenia. Nadto należy podnieść, że w świetle wykładni aprobowanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeśli powód wykonuje uprawnienie do wyboru sądu innego niż sąd właściwy ogólnie dla pozwanego, to obowiązkiem procesowym strony jest przytoczenie okoliczności uzasadniających właściwość sądu, do którego pozew jest kierowany. Jednocześnie podkreśla się, że skutkiem zaniechania wskazania tych okoliczności nie powinno być wzywianie strony do uzupełnienia braków, lecz sąd niewłaściwy według przepisów o właściwości ogólnej powinien przekazać sprawę sądowi właściwemu dla dłużnika (por uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r. III CZP 101/06 OSNC 2007/7-8/103). Dokonanie wyboru sądu wymaga zmanifestowania w pozwie woli odstąpienia od wymogu wniesienia pozwu do sądu właściwego ogólnie poprzez przedstawienie podstawy faktycznej uzasadniającej istnienie prawa do wyboru sądu (poniesienia procesowego ciężaru przytoczenia istotnych w tej płaszczyźnie okoliczności faktycznych), a jeżeli powód nie wypełnia tego obowiązku, powinien być obciążony odpowiednimi skutkami, (zwłaszcza tym, że sprawa zostanie przekazana do sądu według właściwości ogólnej – por. uzasadnienie cytowanej wyżej uchwały z dnia 21.11.2006 r.). W sprawie niniejszej powódka, będąc reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, w piśmie z dnia 2 października 2020 r., w którym zgłosiła żądanie ewentualne odszkodowania, nie tylko nie powołała się na przepisy o właściwości przemiennej, ale także nie wskazała okoliczności faktycznych, z których wynikałyby właściwość miejscowa tutejszego sądu, a – jak wyżej podnoszono – w ocenie sądu, okoliczności takich brak.

A zatem stosownie do art. 193 §1 i § 2 k.p.c., który stanowi, że jeżeli zmiana powództwa nie jest dopuszczalna, gdyż wpływa na właściwość sądu, a powód zmienia powództwo w ten sposób, że występuje z nowym roszczeniem obok pierwotnego, sąd rozpoznaje nowe roszczenie jako sprawę oddzielną, jeżeli jest dla niej rzeczowo i miejscowo właściwy, w przeciwnym zaś razie przekazuje sprawę sądowi właściwemu, zachodziła konieczność wyłączenia z przedmiotowej sprawy żądania ewentualnego dotyczącego odszkodowania do osobnego rozpoznania i rozstrzygnięcia i stwierdzenia w tej nowej sprawie niewłaściwości miejscowej, co uczyniono postanowieniem z dnia 23 października 2020 r. wydanym w sprawie o sygn. I C 869/20. W tym miejscu należy jeszcze podnieść, że tutejszy sąd był właściwy do rozpoznania przedmiotowej sprawy obejmującej powództwo ekscydencyjne tylko z uwagi na treść przepisu art. 841 § 3 k.p.c., który stanowi, że w przypadku, gdy dokonano wyboru komornika do prowadzenia egzekucji poza właściwością ogólną, miejsce prowadzenia egzekucji, o którym mowa w art. 843 § 1 k.p.c. i które decyduje o właściwości miejscowej sądu do prowadzenia tego rodzaju sprawy, określa się na podstawie przepisów k.p.c. regulujących właściwość miejscową organu egzekucyjnego, a więc w tym przypadku na podstawie art. 844 § 1 k.p.c. zgodnie z którym egzekucja z ruchomości należy do komornika ogólnej właściwości dłużnika.

Wobec powyższego, skoro przedmiotowe powództwo oparte było o przepis art. 841 k.p.c. i sąd nie mógł z wyżej podanych przyczyn orzekać o żądaniu ewentualnym powódki zgłoszonym w piśmie procesowym z dnia 2 października 2020 r., to decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy miał fakt, że w dniu 26 września 2019 r. komornik sądowy prowadzący postępowanie egzekucyjne z ruchomości objętych niniejszym pozwem przekazał kwoty wyegzekwowane w toku tej egzekucji wierzycielowi, który został częściowo zaspokojony i egzekucja co do tych ruchomości została zakończona. A zatem – jak podnoszono już w uzasadnieniu postanowienia z dnia 9 grudnia 2019 r., którym oddalono wniosek o zabezpieczenie roszczenia odnośnie tych ruchomości – roszczenia powódki z pkt. 1 i z pkt. 2 pozwu nie są zasadne. Dla zasadności roszczenia powódki, wywodzonego z przepisu art. 841 § 1 k.p.c., podstawowe znaczenie ma więc to, czy w chwili zamknięcia rozprawy, który to moment zgodnie z przepisem art. 316 § 1 k.p.c. jest decydujący dla rozstrzygnięcia sprawy, nie doszło jeszcze do sprzedaży zajętych ruchomości i do przekazania sum uzyskanych z ich sprzedaży na rzecz wierzyciela. W tym miejscu należy zauważyć, że w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie II CKN 1071/00 (Legalis nr 56940) wyjaśniono, że dla zasadności roszczenia, wywodzonego z przepisu art. 841 § 1 k.p.c., podstawowe znaczenie ma to, czy powództwo takie zgłoszone zostało w okresie toczenia się egzekucji obejmującej rzecz ruchomą, stanowiącą własność powoda. Tylko w tym okresie możliwy byłby sposób ochrony praw podmiotowych powoda przewidziany w art. 841 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem dokonano

już prawomocnego przybicia w rozumieniu art. 869 k.p.c. i nabywca licytowanej rzeczy skutecznie nabył jej własność (art. 874 k.p.c.), powództwo z art. 841 § 1 k.p.c. nie mogłoby już odnieść skutku prawnego.

Konkludując powyższe rozważania Sądu Najwyższego, podkreślić należy, że nie można żądać zwolnienia spod egzekucji rzeczy, która w toku postępowania licytacyjnego została już sprzedana, przy czym bez znaczenia pozostawała okoliczność braku wiedzy powódki o wszczęciu postępowania egzekucyjnego, czy dokonaniu zajęcia ruchomości wskazanych w petitum pozwu. Powództwo z art. 841 § 1 k.p.c. ma bowiem na celu wyjęcie spod egzekucji, a więc zapobieżenie możliwości zaspokojenia się wierzyciela. Staje się zatem bezprzedmiotowe po jego zaspokojeniu. Od tej chwili osoba trzecia może jedynie żądać naprawienia szkody wywołanej przeprowadzeniem egzekucji z przedmiotu, do którego miała prawo. Rozstrzygnięcie tego rodzaju żądań nie jest jednak dopuszczalne w sprawie z powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji z uwagi na treść art. 321 § 1 k.p.c., o czym była już mowa powyżej (por. Komentarz do art. 841 k.p.c. pod red. J. Jankowskiego, Legalis).

W niniejszej sprawie, co prawda w chwili wytoczenia niniejszego powództwa nie doszło jeszcze do sprzedania ruchomości objętych pozwem, ale jeszcze przed przesłaniem akt do tutejszego Sądu jako miejscowo właściwego, doszło – z uwagi na nie rozpoznanie przez Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wniosku o zabezpieczenie powództwa – do kontynuowania tego postępowania egzekucyjnego i do sprzedaży licytacyjnej w dniu 19 września 2019 r. ruchomości wymienionych w pkt. 1a-c i e-h pozwu, skutecznego udzielenia przybicia oraz do przekazania w dniu 26 września 2019 r. kwot uzyskanych z egzekucji wierzycielowi tj. stronie pozwanej. Tym samym postępowanie egzekucyjne wobec wskazanych w pozwie rzeczy ruchomych, których zwolnienia od egzekucji domagała się powódka, zostało ostatecznie zakończone już w momencie wpływu akt do tutejszego Sądu. Jeżeli zatem dokonano już prawomocnego przybicia w rozumieniu art. 869 k.p.c. i nabywca licytowanej rzeczy skutecznie nabył jej własność (art. 874 k.c.), roszczenie z art. 841 § 1 k.p.c. w odniesieniu do rzeczy ruchomych określonych w pozwie wygasło, a tym samym powództwo nie mogło odnieść skutku, co wyjaśniono już w uzasadnieniu postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia z dnia 9 grudnia 2019 r. .

W sprawie o zwolnienie zajętej rzeczy od egzekucji powód może - po dokonaniu przez komornika sprzedaży tej rzeczy - zmienić roszczenie na żądanie zwolnienia od egzekucji kwoty pieniężnej uzyskanej ze sprzedaży. Na taką możliwość wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 24 października 2007 r. w sprawie IV CSK 271/07 (Legalis nr 92727). W niniejszej sprawie powódka zgłosiła takie żądanie ewentualne już w pkt. 2 pozwu, w którym domagała się w przypadku zbycia przedmiotów objętych petitum pozwu zwolnienia od egzekucji kwoty uzyskanej z tytułu sprzedaży któregośkolwiek z przedmiotów określonych w pkt. 1 a-c oraz e-h pozwu. Podkreślić należy, że prawidłowo i efektywnie prowadzona egzekucja do rzeczy ruchomej prowadzi z reguły do przekształcenia przedmiotu egzekucji: z chwilą sprzedaży przestaje nim być rzecz zajęta, a staje się nim jej substrat pieniężny. Skoro zatem art. 841 k.p.c. uprawnia osobę trzecią do żądania zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, która narusza jej prawa, nie czyniąc różnicy, o jaki przedmiot chodzi, należy przyjąć, że dotyczy przedmiotu egzekucji w całym czasie jej trwania, a więc od zajęcia do chwili przekazania kwoty uzyskanej z jej sprzedaży wierzycielowi. Jak wynika jednak z bezspornego stanu faktycznego niniejszej sprawy, wierzycielowi (...) S.A. z siedzibą w K. została przekazana w dniu 26 września 2019 r. suma uzyskana z egzekucji ruchomości wskazanych w petitum pozwu, a więc niemożliwe było również zwolnienie spod egzekucji sumy uzyskanej ze sprzedaży spornych ruchomości, gdyż Komornik sumę tę przekazał już wierzycielowi, a postępowanie egzekucyjne w tym zakresie zostało skutecznie zakończone. Po jego zakończeniu, a więc po wyegzekwowaniu zajętej wierzytelności, rzeczy czy innego prawa, powództwo staje się więc bezprzedmiotowe. Nie można bowiem zwolnić spod egzekucji rzeczy czy prawa, które zostało już przeniesione na wierzyciela. Zajęcie kwoty uzyskanej z egzekucji ruchomości wskazanych w pozwie zostało w niniejszej sprawie skonsumowane i postępowanie egzekucyjne w tym zakresie należało uznać za zakończone. Wprawdzie ww. kwota w sensie abstrakcyjnych jednostek pieniężnych nie przestała istnieć, ale przestała być przedmiotem zajęcia i w ogóle - postępowania egzekucyjnego, bo weszła w skład majątku wierzyciela. Warto w tym miejscu podkreślić, iż sąd orzekający w przedmiotowej sprawie już na etapie wydawania postanowienia o zabezpieczeniu powództwa zwracał uwagę stronom postępowania, że nie oddalił tego zabezpieczenia z tego powodu, że uznał, iż roszczenie było niewiarygodne w momencie wnoszenia pozwu, ponieważ do tego momentu sąd się nie odwołuje. Sąd bowiem bierze pod uwagę zarówno przy rozpoznawaniu wniosku o

zabezpieczenie, jak i przy wydawaniu wyroku, stan obowiązujący w chwili rozstrzygnięcia zgodnie z art. 316 k.p.c. i zarówno w momencie wydawania postanowienia

o zabezpieczeniu, jak i w chwili obecnej przy wydaniu przedmiotowego wyroku, sąd nie mógłby zwolnić wskazanych w pozwie ruchomości, czy też substratu pieniężnego jaki uzyskany został po sprzedaży tychże ruchomości spod egzekucji, bo egzekucja do tych przedmiotów została zakończona. Komornik nie dysponuje też kwotą uzyskaną ze sprzedaży tych przedmiotów, gdyż jak wynika z wiarygodnego dokumentu w postaci potwierdzenia przelewu tych środków, przekazał tę kwotę w dniu 26 września 2019 roku wierzycielowi

a więc nie toczy się już postępowanie egzekucyjne co do tych ruchomości, a skoro brak jest egzekucji to sąd nie ma czego zwalniać spod egzekucji.

Jak już była o tym mowa wyżej istnieje możliwość żądania od tej chwili naprawienia szkody wywołanej prowadzeniem egzekucji, jednak z uwagi na brzmienie przepisu art. 193 § 2 k.p.c. i art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może w tym zakresie orzekać. Zmiana powództwa jest możliwa i możliwe jest również wytoczenie takiego powództwa, co powódka uczyniła niemniej nie można czynić tego w ramach tego postępowania, gdyż tutejszy sąd nie będzie właściwy do rozpoznania roszczenia z tytułu odszkodowania. Wobec powyższego, skoro przedmiotowe powództwo o zwolnienie od egzekucji ruchomości określonych w pkt. 1 a-c i e-h pozwu jest nieuzasadnione w chwili zamknięcia rozprawy, a sąd nie może orzekać z wyżej podanych przyczyn o odszkodowaniu, którego powódka domagała się w piśmie z dnia 2 października 2020 r. jako żądania ewentualnego, a które zostało wyłączone do osobnego rozpoznania, to nie zachodziła podstawa do prowadzenia postępowania w zakresie ustalania, czyją własnością były zajęte ruchomości w chwili dokonywania tego zajęcia i czy twierdzenie powódki, iż to ona była właścicielką tych ruchomości, a nie dłużnicy jest zasadne, gdyż w żaden sposób ta okoliczność nie miała by wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Tym bardziej nie zachodziła też podstawa do badania przesłanek, które decydują o odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej za przeprowadzenie skutecznej egzekucji z ruchomości, które wg twierdzeń powódki stanowiły jej własności i do ustalania wysokości poniesionej przez powódkę z tego tytułu szkody. Te kwestie będą bowiem przedmiotem ewentualnego procesu o odszkodowanie toczącego się przed właściwym miejscowo i rzeczowo sądem.

Na koniec należy jeszcze odnieść się do podnoszonego przez powódkę w piśmie z dnia 2 października 2020 r., które zostało wyłączone do osobnego rozpoznania jako sprawa o odszkodowanie zarzutu powódki, że w jej ocenie sprzedaż ruchomości dokonanych przez komornika była nieskuteczna. Po pierwsze powódka nie wskazuje dlaczego konkretnie ta sprzedaż była nieskuteczna. A ponadto tego rodzaju zarzut w zasadzie dotyczy prawidłowości prowadzenia egzekucji z ruchomości objętych przedmiotem pozwu przez komornika sądowego, a więc jego ewentualnych uchybień w zakresie zajęcia tych przedmiotów, ich licytacyjnej sprzedaży, udzielenia przybicia i przekazania wyegzekwowanej kwoty wierzycielowi. W tym miejscu należy zaś podnieść, że powództwo ekscydencyjne jest w powszechnie akceptowanych poglądach doktryny postrzegane nie jako środek służący usuwaniu uchybień proceduralnych organów egzekucyjnych, bądź zwalczaniu tytułu wykonawczego, ale jako środek prawny chroniący prawa podmiotowe osoby trzeciej, które zostały naruszone wszczętą egzekucją (por. H. Pietrkowski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część trzecia. Postępowanie egzekucyjne, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2006, str. 202; A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II.). A zatem sąd w toku sprawy opartej na przepisie art. 841 k.p.c. nie bada prawidłowości podejmowanych przez komornika sądowego czynności egzekucyjnych, gdyż temu celowi służą skargi na czynność komornika. Co istotne zaś w przedmiotowej sprawie powódka wносиła takie skargi – zarówno na czynność zajęcia ruchomości, jak i na czynność licytacji ruchomości i dokonaniu ich sprzedaży, lecz skargi te nie zostały uwzględnione przez Sąd Rejonowy w Bochni (postanowienie z dnia 25 lipca 2019 r. - k. 155 i postanowienie z dnia 15 listopada 2019 r. – k. 160).

Mając na uwadze powyższe rozważania i uznając, że żądanie powódki z pkt. 1 i 2 pozwu w chwili zamknięcia rozprawy jest niezasadne, orzeczono jak w pkt. I wyroku na podstawie powołanych w treści uzasadnienia przepisów prawa.

O kosztach procesu sąd orzekł jak w pkt. II wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. Zasada orzekania o kosztach procesu, która miałaby zastosowanie w niniejszej sprawie jest przyjęcie, że w przypadku oddalenia powództwa stroną przegrywającą spór jest strona powodowa, bo jej powództwo zostało oddalone. Jednak w przedmiotowej sprawie jeżeli chodzi o ruchomość, co do której zostało umorzone postępowanie a więc koparko

– ładowarkę C. (...), rok produkcji 2006, nr ser. (...), doszło do cofnięcia powództwa i na jego skutek do umorzenia postępowania postanowieniem z dnia 18 czerwca 2020 r., w którym sąd nie rozstrzygał o kosztach procesu. W tym zakresie sąd uznaje powódkę za stronę niejako „wygrywającą sprawę”, ponieważ powódka od początku postępowania z takim żądaniem występowała, a strona pozwana zadośćuczyniła temu żądaniu poprzez wycofanie wniosku egzekucyjnego co do tej ruchomości i w tym zakresie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem Komornika Sądowego O. S. z dnia 10 stycznia 2020 r. Jednakże wniosek strony pozwanej o umorzenie egzekucji do tej ruchomości został złożony do komornika dopiero w dniu 23 grudnia 2019 r., a więc już po wydaniu postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia w tym zakresie i rok po wniesieniu przedmiotowego pozwu. A zatem w takim przypadku zgodnie z utrwalaną w linię orzecznictwa, że za stronę przegrywającą sprawę uważa się także pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa i w związku z tym powód cofnął pozew (por. np. post SN z 6.11.1984 r., IV CZ 196/84, LEX nr 8642), należy uznać, że pozwany jest w tym zakresie stroną przegrywającą proces. Trudno jednak podzielić stanowisko powódki, że z tego tytułu należy jej się kwota 5.400 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w zakresie tego żądania, gdyż wg powódki wartość tej ruchomości, to kwota ok. 100.000 zł. (k.275). W ocenie sądu słusznie strona pozwana podnosiła, że ogólna wartość przedmiotu sporu została określona przez powódkę na kwotę 170.790 zł. jako wartość ośmiu ruchomości objętych n/n pozwem i nie była sprawdzana przez sąd, a zatem zgodnie z treścią art. 26 k.p.c. nie może być badana w toku postępowania. Z dołączonych do pozwu dokumentów wynika zaś, że wartość netto przedmiotowej koparko-ładowarki na etapie wnoszenia pozwu została wyliczona na kwotę 1.990 zł. za jaką powódka miała ją nabyć od firmy leasingowej (k. 73v), a zatem należy przyjmować taką wartość przedmiotowej ruchomości, tym bardziej że po zliczeniu wartości wszystkich ruchomości objętych żądaniem pozwu, a wynikających z dokumentów przedłożonych przez powódkę, zalegających na k. 71v-75v wynika, że wartość ta jest wyższa aniżeli podana w pozwie. Trudno zatem byłoby przyjmować, że wartość ruchomości, w zakresie której umorzono postępowanie na skutek cofnięcia pozwu, stanowiła znacznie wyższą kwotę aniżeli tę którą przyjęła powódka do określenia wartości przedmiotu sporu i od której uiszcza należną opłatę od pozwu, chociażby nawet ta wartość w rzeczywistości była znacznie wyższa, tak jak to wynika z oszacowania dokonanego przez komornika sądowego. W takiej sytuacji, przy przyjęciu że wartość tej ruchomości wynosiła, tak jak chce tego powódka, 100.000 zł., wartość pozostałych siedmiu ruchomości musiałaby stanowić kwotę 70.790 zł, co jest zupełnie nieuzasadnione w okolicznościach sprawy. A zatem przy przyjęciu, że wartość ruchomości, co do której umorzono postępowanie została przez powódkę przy wnoszeniu pozwu obliczona wg dokumentu z k. 73v tj. wynosiła kwotę 1.990 zł., to powódka byłaby stroną wygrywającą tylko w nieznaczej części tj. w niewiele ponad 1 % , jeżeli liczono by to od wartości przedmiotu sporu, a jeżeli liczono by to od ilości ruchomości, których zwolnienia się domagała, to byłaby stroną wygrywającą w 12,5 % (z ośmiu ruchomości żądanie byłoby uzasadnione tylko do jednej), a zatem powódce należałaby się nieznacząca część wpłaconej opłaty od pozwu i kosztów zastępstwa procesowego.

Jeżeli chodzi zaś o pozostałe przedmioty w stosunku do których sąd oddalił powództwo, to zgodnie za orzecznictwem Sądu Najwyższego sąd orzekający uznał powódkę za stronę „przegrywającą sprawę”. Jak wynika z orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1962 roku (II CZ 103/62, Legalis nr 109570) cofnięcie pozwu, a tym bardziej oddalenie powództwa wskutek zmiany stanu faktycznego w toku procesu (nie wywołanego przez strony), który doprowadził do bezprzedmiotowości żądania, stanowi w rozumieniu przepisów o kosztach sądowych "przegranie sprawy”. Z taką zaś sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. To zatem powódkę obciąża ciężar przegrania sprawy, nadto w momencie kiedy tutejszy Sąd wydał postanowienie o oddaleniu wniosku o zabezpieczenie wskazując jasno, że to roszczenie jest nieuprawdopodobnione i zażalenie na to postanowienie zostało oddalone, to wtedy powódka już miała możliwość cofnięcia tego powództwa i wytoczenia powództwa o odszkodowanie, czego nie uczyniła i konsekwentnie podtrzymała zgłoszone żądanie, mimo reprezentacji przez profesjonalnego pełnomocnika.

Z drugiej zaś strony, mając na uwadze ogląd całej toczącej się sprawy oraz to jak to postępowanie toczyło się zanim trafiło do Sądu Okręgowego w Tarnowie, sąd uznał, że takie rozstrzygnięcie byłoby dla powódki niesprawiedliwe i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Sąd orzekający zdaje sobie sprawę, że gdyby Sąd Okręgowy w Warszawie w należyтым terminie, bądź rozpoznał żądanie zabezpieczenia, bądź niezwłocznie przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwemu miejscowo, to rozstrzygnięcie niniejszej sprawy mogłoby być inne, choć wymagałoby

to przeprowadzenia dokładnego postępowania dowodowego wnioskowanego przez obie strony, które po przekazaniu sprawy tutejszemu sądowi, było już zupełnie irrelevantne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Także postawa strony pozwanej, która – pomimo monitów ze strony powódki i przedkładanych przez nią dokumentów – kontynuowała konsekwentnie postępowanie egzekucyjne i nie złożyła wniosku do organu egzekucyjnego o zawieszenie postępowania egzekucyjnego do czasu rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, miało wpływ na wynik obecnego postępowania i na oddalenie powództwa. W ocenie sądu zasady współżycia społecznego przemawiają za tym, że powódka nie powinna być obciążona kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej, mimo że w zdecydowanej części jest stroną przegrywającą przedmiotowy proces. Dlatego też sąd koszty te zniósł pomiędzy stronami stosując zarówno art. 100 k.p.c. i art. 102 k.p.c. Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przedmiotowa regulacja urzeczywistnia zasadę słuszności i jako wyjątkowa - stanowiąca wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu - nie podlega wykładni rozszerzającej. Przepis ten nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, toteż ich kwalifikacja należy do sądu. Ocena sądu jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym, ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem, poczuciem sprawiedliwości oraz analizą okoliczności rozpoznawanej sprawy (por. post. SN z 2 czerwca 2010 r., I PZ 2/10, OSNP 2011, nr 23-24, poz. 297; z 26 stycznia 2012 r., III CZ 10/02, Biul. SN 2012, nr 4, str. 7). W celu zastosowania art. 102 k.p.c. sąd winien oceniać całokształt okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Szczególne znaczenie dla oceny możliwości zastosowania urzeczywistnionej w art. 102 k.p.c. zasady słuszności ma też ocena zachowania się stron z punktu widzenia zasad współżycia społecznego (por. postanowienie SN z 14 stycznia 1974, II CZ 223/73, Lex nr 7379). Sąd zatem uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą te wyjątkowe okoliczności, które uzasadniają odstąpienie od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej.

Należy jednak zwrócić uwagę, że nie było możliwości, aby sąd mógł zasądzić od strony pozwanej na rzecz powódki poniesione przez nią koszty zastępstwa procesowego, chociażby w części, gdyż art. 102 k.p.c. takiej sytuacji nie reguluje. Sąd na podstawie tego przepisu posiada jedynie uprawnienie do odstąpienia od obciążania strony przegranej kosztami postępowania, natomiast nie może na rzecz strony przegranej zasądzić jakichkolwiek kosztów drugiej strony. Nadto należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny w Krakowie postanowieniem z dnia 30 lipca 2020 r. stwierdził przewlekłość w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie do sygn. I C 10/19 i z tego tytułu przyznał powódce kwotę 5.000 zł., która została już jej wypłacona (k.633), a zatem częściowo kwota ta zrekompensowała szkodę w związku z poniesionymi przez powódkę kosztami niniejszego procesu.

Z tych też względów o kosztach procesu orzeczono jak w pkt. II wyroku.